



שמואלי מאחרי מנחם ועדוזה בגין
להגיב על כל דבר

קמפדייוויד, הוא הקים לו אויב נחרץ מבית — שמואלי החל להפגין. וכמו ש-הפגין בעד בגין, כך הפגין עתה נגדו. רבים טוענים לכך, כי אינם מכירים את דעותיו ואת השתייכותו המיפלגתית. מתנגדיו, ואלה שבונים לו, אומרים: "הוא פשוט נהנה להפגין. הוא יוצא בהפגנות נגד כל דבר." המתנגדים החריפים יותר פשוט מבטלים אותו: "שמואלי אוהב להור פיע בטלוויזיה, לכן הוא מפגין. ברגע שיפסיקו לצלם אותו הוא לא יופיע עוד עם השלטים שלו ולא יקרא קריאות מחאה. האיש הולה פרסום, ויש לו קשרים עם כתבי טלוויזיה, ישראלים וזרים. המודיעים לו היכן הם עומדים לצלם, והוא מופיע שם."

לשמואלי עצמו יש הסבר אחר לגמרי: "אני לא יושב בלטרון, וגם היום אינני נמנה על אנשי מינור השתקנים." אלבום ההפגנות של שמואלי יכול לשמש ספר הזכרונות של הטלוויזיה הישראלית. כאשר סערו הרחובות סביב נושא הרהיבית, התייצב שמואלי נגד טדי קולק ומירון כנבנישתי בהפגשה משלו. ופעם, כאשר היה קיסינג'ר בארץ, ארב לו שמואלי בפגנות שונות, עם שלטיו, והקדים בכך פעמים רבות את גוש-אמונים וצעירי חרות. כאשר נסע בגין לארצות-הברית, היה זה

הפוליטי שלו. באיוו מיפלגה הוא תומך, והאם הוא נץ או יונה. שמואלי עצמו עורר להגביר את אייבהירותו. כאשר זכה מר-דכי ("מוטי") קירשנבאום בפרס ישראל לטלוויזיה, עמד שמואלי, כמפגין יחיד, מול תיאטרון ירושלים ומחה על כך. קירשנבאום, אבי ניקוי ראש, היה שמאלני מדי עבורו. הוא אפילו העז להשמיץ יותר מדי את חיים לנדאו, מחרות. כאשר הפגין מוטי אשכנזי, אחרי מיל-חמת יום-הכיפורים, מצאו הכל את שמואלי לצידו. הוא אומנם בא להפגין נגד אש-כנזי, אולם אחוות לוחמים-מפגינים הניאה אותו להיות נחמד עם אשכנזי, כך שרבים טעו לחשוב כי הוא מפגין יחד עם אש-כנזי.

אחר כך הפגין שמואלי בעד בגין. בכל מקום שבו היה בגין, שמואלי היה הולך אחריו כצל, מהנהגן בראשו למשמע כל מי שפוט שיצא מפי המנהיג. אולם הוא לא הסתפק רק בכך. הוא עקב אחרי מת-נגדי בגין, כמו יצחק רבין, שימעון פרס, ויתר אנשי המערך, הפגין נגדם ותמך בבגין.

כאשר עלה סוף-סוף מנחם בגין לשיל-טון, חגג שמואלי עד בלי סוף והפך בן-בית אצל ראש-הממשלה, בבית המיועד לראש-הממשלה. אולם כשחתם על הסכם

אל למושב. ומאו קם והיה המושב רמת רזיאל. מחרות הוא עבר להיום. היום נסגר רי-שמואלי מצא עצמו בלי עבודה ועם הרבה כעס בלב על עורכו האחרון של היום, יצחק ("איזו") רגר. בגלל רגר סגרו את העיתון, פוסק שמואלי. "הוא האשם בכך שלעיתון היו גרעונות והפסדים. היום רגר הוא העוזר של דולצ'ין בסוכנות. שם הוא מסתדר מצויני, כי בסוכנות רגילים לגרעונות, ואותי זרקו או לכלבים. השאירו אותי בלי פרנסה. אבל בעצם אני לא רוצה להשמיץ את חרות, את הכית שלי, או לא אספר את זה."

"אבל לא היתה לי עבודה, ומאו אין לי עבודה. יש לי חצי פנסיה מקופת-חולים של העובדים הלאומיים, שם עבדתי בחצי משרה, ומזה אני מתפרנס. זה מספיק לי לאוכל, לבגדים ולקנות את הבריסטור-לים שעליהם אני כותב את הכרזות שלי." ביתו של שמואלי, בשכונת טלביה ב-ירושלים, מלא ספרים — "זה לא עולה כסף, אספתי אותם במשך שנים" — ויציר-רות אמנות. הרבה מאד תמונות של רבנים, מראות של מחנות-ריכוז, הכותל המערבי וציורי המרד. "אני קונה ציורים לא לפי

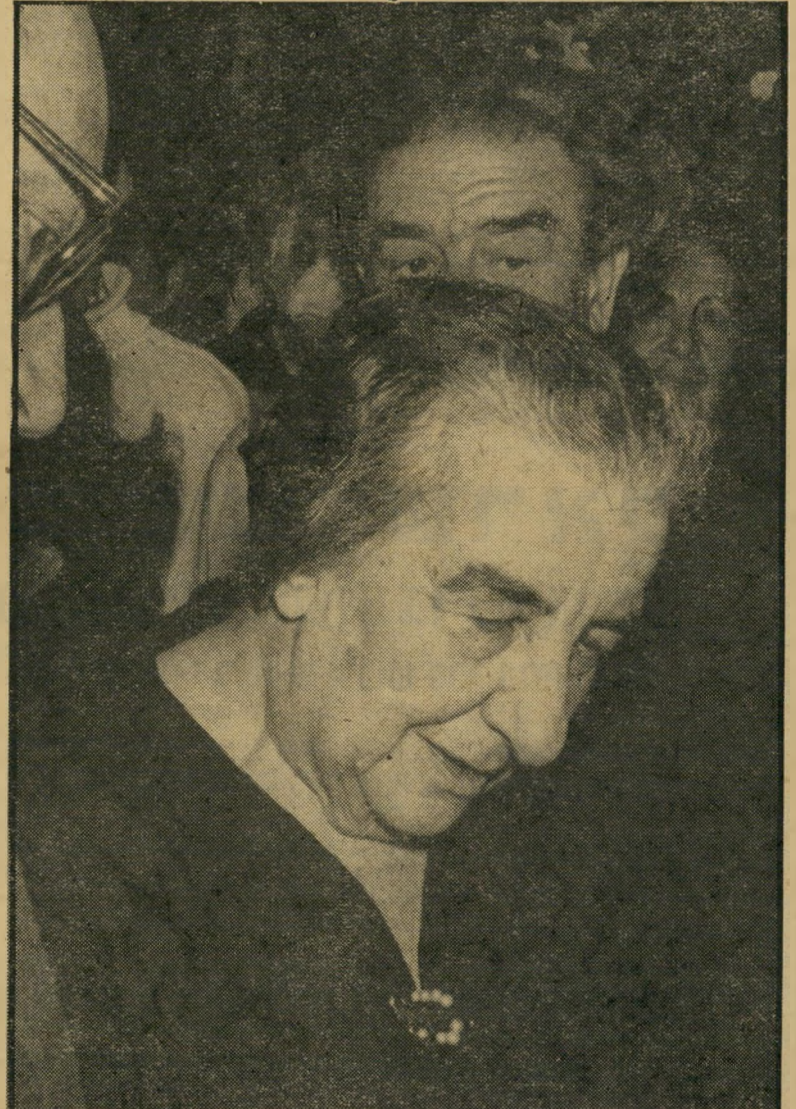
שמואלי, שהתגלה כאדם קשוח וכנביאי-הועם הנצחי של תנועת-החרות, הוא איש רך לב כאשר הוא מדבר על בנו או עם בנו. "בא אלי מי קינד", הוא אומר לו ב-עברית מתובלת באידיש, "אתה רוצה ש-אבא יעשה לך כוס תה? לא טוב לשתות דברים קרים בחורף."

נזיפה

למזכיר האו"ם

בשנת 1950 התמנה שמואלי ככתב-חרות לאומות-המאוחדות. נסענו אז שלושה שבועות באוניה. מספרת מטילרה, "וזה החופש היחיד שהיה אי פעם לשמור אלי בחיים." שמואלי מודה כיום, כי ב-ראש סדר העדיפויות שלו היתה משימה אחרת, לא עיתונאית כלל, מטעם הממור-נים: לגייס כספים לתנועת-החרות, ורק אחר כך לכתוב לעיתון שלה.

"לזה אני לא מוצלח", מודה הוא, "לכן נכשלת בתור עיתונאי. אולם אי אפשר ללא שערוריה שמואלית טיפוסית. כאשר חזר מי שהיה מזכיר האו"ם, דאג האמר-שלד, מביקור בישראל, ונדודע ברבים כי



שמואלי מאחרי גולדה מאיר
להפגין בגלל כל דבר

הוא סרב להחתים את דרכונו בחותמת ישראלית וסרב לנסוע לירושלים, לא יכול היה שמואלי להתאפק עוד. במסיבת עיתוי-נאים שערך האמרשלד, שבה השתתפו 500 כתבים זרים בניו-יורק, נזף שמואלי במור-כיר האו"ם. למחרת הופיעה בניו-יורק טיימס ידיעה על התקרית ושמואלי שומר את העיתון עד היום.

מחאה נגד הטלוויזיה

בעיות הפרנסה של שמואלי פוגעות גם ביעילותו כמפגין. "אין לי כסף לקנות מכונת, או קורה הרבה פעמים שאני מאחר להפגנות", מגלה האיש שהפ-גנות החזירו אותו אל מורשת אבותיו, "באתרונה נעשיתי דתי יותר, ומזה חמש שנים אני מניח תפילין." והדת הולכת אצלו, כמובן, עם הלאומיות. בית-הכנסת שבו הוא מתפלל הוא בית-הכנסת על-שם עוליה-הגדום בירושלים.

כשחזר לישראל היה שמואלי ממקמי מושב בהרי ירושלים. הוא רצה כי יקראו למקום על שם דויד רזיאל, מפקד האצ"ל, שנהרג לפני קום המדינה בעיראק. הסוכ-נות התנגדה לכך. שמואלי לקח עימו למשרדי הסוכנות את חברו מאצ"ל, יחזי קאל בן-חור (אלטמן), ויחדיו פנו אל הפקיד האחראי על השמות. כאשר עמד אותו פקיד בסרובו, שלף אלטמן תתי-מקלע טון ודרך אותו. "אמרת לי פקיד כי אלטמן הוא משוגע ועצבני", מגלה היום שמואלי את הסוד, "והוא אישר מייד את השם רוזי-



שמואלי (מימין) מאחרי מנחם וחסיה בגין (משמאל אליהו בן-אלישר)
למחות נגד כל דבר